

Ve víru přísloví aneb „Na každém šprochu pravdy trochu“

Jelikož nechci nikomu upírat právo na „jeho pravdu nebo názor“ nezapojuji se do diskuzí na téma velikosti psů a měření. Je to z toho důvodu, že jsme si mohli konkrétně vychutnat tento absurdistán na vlastním psovi.

Ryba smrdí vždy od hlavy

V roce 2007 jsme měli nejmenšího sprintera na světě díky zpackanému měření proti kterému jsme sice napsali 2x stížnost, ale strategií mrtvého brouka dosáhlo ČMKU posunu v časoprostoru tak, že jsme vlastně nastoupili k druhému měření a oni vlastně nemuseli vůbec nic řešit. Sezónu jsme totálně odepsali.

Řešili pouze to, aby u nás proběhlo měření v plné palbě. Tak jak určuje řád. Měli však smůlu, nepodařilo se jim našeho psa natáhnout do výšky tak, aby mohli potvrdit původní měření. Náš pes se zkrátka věkem zmenšuje a až mu bude 10 let, tak bude mít čivaví rozměry.

Ale teď vážně. Odpovědnost za měření nese plně ČMKU, která zřizuje Dostihovou a coursingovou komisi. Absurdistán je to, že se na měření vypíše rozhodčí, který je velkým chovatelem měřených plemen. Tím se vytváří zbytečný prostor pro různé dohady a někdy i oprávněný precedens, který nejde ustát. Objektivitou se úmyslně nezabývám, ta je snad samozřejmostí. Vždyť to vidíme na výstavách. Máte snad pochybnosti?

Jelikož je ČMKU příspěvková organizace a žije i za mé peníze, tak mohu klidně prohlásit, že nejsem spokojen s jeho činností a mnozí jiní mi dají za pravdu. Administrativa je na dostačující úrovni i když k vyřizování stížností mohu mít oprávněné výhrady. Řídící a organizační činnost v oblasti dostihů je alibistická, vůči FCI pokud možno nekompliktní a prodloužená ruka DaC komise je tak názorově nesourodá, že vskutku obtížně přijímá případná potřebná opatření, kterým dle mého názoru chybí švih, progresse a nesou se v duchu opatrnosti, jen aby se něco nepokazilo, nebo se nevybočilo z řady. Nejde se rozhodovat, v čem chceme řády dodržovat a v čem zase porušovat. Řád je řád i když je to někdy „neřád“.

Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne

Roky usilují a propagují čistotu chovu a to nejenom v parametru výšky. Naše fenka, z renomovaného chovu, nejenom že trpí epilepsií, ale i genetickou vadou srsti. Jako odpovědní, jsme se rozhodli pro kastraci v raném věku, která potažmo fyzické příznaky vady srsti potlačila. Holt příroda je mocná čarodějka.

Kdo se pohybuje v chovu italských chrtíků, přesně zná, který chov co táhne. Pokud nahlédneme do rodokmenů, určitě v Čechách žádnou progresi neočekávejte. Nová krev je tady spíše vyjimkou a chová se na poměrně úzkém spektru, které většinou žádné extra jedince neprodukuje.

Jak moudří jsou v zahraničí, kde mají doporučený nebo i předepsaný počet krytí, kde vyžadují komplexní vyšetření na dědičné vady a vady srdce, kde se dělají i testy DNA. U nás z toho funguje minimum a je to na odpovědnosti jedinců. Mohu jmenovat paní Baxovou, která nás inspirovala k tomu, abychom si vyšetření za nemalý peníz nechali provést. No nervózní jsme byli, co se dozvíme, ale dozvěděli jsme se to, co jsme si přáli. Pocit, že se můžete dozvědět nepříjemné výsledky ostatní chovatele odrazuje.

Ale je to právě o tom, mít možnost v malopočetných plemenech chovat plánovitě na kvalitních jedincích a měřítkem nemůže být jenom výstavní úspěšnost. Ta nezaručuje to, že štěňata budou stejně dobrá. Jaký krásný chovatelský vyměnný obchod bují, ty mě nakryješ tvým psem a já zase tobě mým psem a jak by řekl Přemek Podlaha „Máte to zadarmo....“ To, že v druhé či v třetí generaci se opakují stejná jména, to už nikoho nezajímá. Krytí kvalitními jedinci ze zahraničí není levná záležitost a nákup štěňat také ne. Když už někdo ty peníze vydává, sází spíše na osvědčenou jistotu, která však zase nenese ten potřebný efekt nové geneze.

Šlapu sice po tenkém ledě, ale zkušený dlouholetý chovatelé by mohli šlapat po silném ledě a dělat to minimálně. Proč? Z genetického hlediska, je můj názor na chov italských chrtů v ČR hodně skeptický. Stačí skutečně čist rodokmeny.

A s tím pochopitelně souvisí i problém měření při bonitacích a uchovnění. Za poslední období je nezpochybnitelně kvalitnější u KCHICH než u KCHCH. Důkazem jsou diskutabilní výšky poslední bonitace KCHCH.

Kdo chce, hledá způsoby, kdo nechce, hledá důvody

Vždycky se pobavím, když slyším ty školometské výklady, proč to tak musí být. Dynamický základ musí postavit ČMKU vytvořením kvalitních komisí se „selským rozumem“, které dokáží věci věcně rozhodovat a řešit. Metodika řízení by neměla být od stolu, ale z terénu, poslouchat lidi kteří je platí.

Činnost klubů není také jenom pořádání výstav, dostihů, coursingů a dalších aktivit, mapování počtů štěňat. Měla by tam být i osvěta ve vztahu ke zkvalitňování chovů, v případě itálků, kdy tady visí hrozba úzké geneze, povinnost vyšetření, větší úzkostlivost a důraz na zachování standardu. Progrese není úleva např. v měření, protože itálci přerůstají. To je důsledek, příčina je v genetice a plánování krytí. Pokud by měla nastat situace, že bude hodně velkých itálků, tak necht' se upraví standard. Je to však cesta do pekel, pro mě neakceptovatelná a už vůbec se o takové věci nemají starat zrovna majitelé, kteří mají psy, kteří jsou standardní.

S poctivostí nejdál dojdeš, ale bosky...

Posledních pár měření a poslední bonitace KCHCH se moc nepovedly. Výsledky vyvolaly mnoho emocí. Nedodržovala se metodika a způsob, všechno je zahaleno v temnotě. Již párkrát jsem prezentoval moje otázky na ČMKU, mrtvý brouk opět funguje.

Tři hypotetické otázky na ČMKU:

1. Proč se měření neprovádí v prostorách, kdy je místo na vyvedení psa z pohybu do postoje, případně se nedělá přímo venku, jedná se o chrtů, kteří určitě nebudou běhat v uzavřených prostorách?
2. Proč se měření provádí za zavřenými dveřmi, co je na tom tajného, proč se nemůže měřit pod veřejnou kontrolou přihlížejících, jako je tomu při bonitacích a výstavách?
3. Proč nejsou veřejně zveřejněny výsledky měření, co je na tom tajného a hlavně proč to je případně tajné?

Velmi si cením názoru pana Mozoláka, který nejenom potvrdil to, že je to skutečně aktuální žhavé téma, ale především, že je to otázka morálních hodnot majitele. To že tyto nemusí být shodné, je nabílední. Já jsem ještě starší škola, takže v těchto věcech, z dnešního hlediska, jsem naivní trouba.

Na druhou stranu se bavíme o řešení důsledků čísi a čehosi nedokonalého nebo nepovedeného. Nejedná se pouze o konkrétního jednoho psa, ale těch psů je více. Zejména se děsím uchovnění přerostlů a u fen obzvlášť. To je přímo časovaná bomba.

Kritika je vždy uměrná tomu, jak moc někdo vybočuje. Zde je to právě o morálních zásadách. Kdo se však provinil více? Ten kdo tento stav způsobil a posvětil, nebo ten který na základě tohoto stavu je zvýhodněn. Úsudek necht' si každý udělá sám.

V hněvu vyvěre, co na srdci vře

Nastal bod zlomu. To, že v zahraničí běhali přerostláci nás nechávalo chladnými a chrtáři patřili mezi báječnou partu, která měla radost z běhání. Náš Dízik nikdy neměl na Čika, ale vůbec mě to nevadilo, ani když přišli další rychlejší. Nevadilo mě běhat v zahraničí, kde jsme absolutní spolehlivostí nebyli poslední, protože skoro vždy někdo nedoběhl.

Nyní naše pospolitost, díky dilentatizmu měření, nechtějte vědět co si o tom skutečně myslím, utrpěla a je mě to upřímně líto. Je to vše důsledek ovlivněný osobní ambicí, na jedné straně

povýšení, na straně druhé degradace na bod mrazu. Pocit bezmocnosti a hněvu by neměl přerůst v osobní invektivy.

Proč to muselo nastat víme, pouze jsme nepočítali, že to vezme takové tempo. To, že Italáci rostou je patrné dlouhodobě a pokud si s tím chovatelé neporadí, tak musí přijít exekutivní opatření úpravy standardu. Jiná cesta neexistuje.

Co jsi z úst vypustil, ani párem koní nedostaneš zpět

To co jsem napsal, není nic osobního, pouze jsem konstatoval svůj názor na poslední dění a nekonečné diskuze. Věci se mají buď řešit, nebo neřešit. Stokrát může se mnou někdo souhlasit a stokrát nesouhlasit, To věci nezmění. Víra ve spravedlnost v tomto případě dostává pořádně na frak.

Pokud se názorově s tímto nebo s něčím jiným, neztotožní národní svaz, tak nemá cenu nic řešit. Názorně uvádím to, že jsme si mnohokrát poklepávali pravicí a přebírali cenu od předsedy DaC komise FCI, pana Haase. A ať se to týkalo vipetů, nebo Italáků, vůbec se nepozastavil nad tím, že na stupních stojí výrazně vyšší jedinci vedle korektních. Co očekávat od protestu, který degraduje institut národního svazu. Spravedlnost a objektivnost umřela a je to už hodně dlouho.

Pomocnou ruku najdeš nejspíše na konci svého ramene

To, že budu po zásluze zatracen za toto kacířské pojednání, na to jsem připraven, neboť poslední události mě tak znechutily, že budu muset přehodnotit žebříček priorit. Ztratím spoustu přátel a naroste řada nepřátel.

Kdo chce s vlky žít, musí s nimi výt

To mě není blízké a nikdy nebude. Nesnáším diletantismus, nespravedlnost, protekci, nekompetentnost a porušování pravidel.

Stokrát nic umožilo vola

Aktivita vyšumněla, iluze opadly, nálada na bodu mrazu se snoubí s pocitem chození v bludném kruhu.

Proroctví kněžny Libuše

„Vidím problémy, jejichž velikost hvězd se bude dotýkat...“

P.S. Za tímto článkem si plně stojím a nebudu se již k danému tématu nijak vyjadřovat či vést diskuzi. Respektuji nesouhlas, jiný názor, respektujte prosím můj pohled na věc.

Děkuji.

Václav Holoch
Jílové u Děčína 20. května 2010

Václav Holoch, Hrbítovská 355, 407 01 Jílové
mobil : +420 608944244, mail : obs.cz@tiscali.cz

www.italian-greyhounds.eu